

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2007, č. j. OAM-699/VL-07-12-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 8. 2008, č. j. 29 Az 83/2007 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2007, č. j. OAM-699/VL-07-12-2006. Tímto rozhodnutím mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Krajský soud jeho žalobu zamítl s tím, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a v souladu se zákonem.

V kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajskému soudu vytýká, že se dostatečně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou obsahem spisu a které vyšly v daném řízení najevo. Žalovaný podle jeho názoru porušil § 2, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tj. povinnost zjistit přesně a úplně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dále povinnost vycházet stěžovateli vstříc. Žalovaný také nedostatečně objasnil důvody, které ho vedly k vydání rozhodnutí a neuvedl, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Žalovaný i soud se omezili pouze na obecná a ničím nepodložená konstatování.

Podle stěžovatele jsou v jeho případě splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, případně alespoň doplňkové ochrany podle § 14a citovaného zákona. Poukazuje na to, že byl pronásledován a zadržován policií z náboženských důvodů, neboť praktikoval čistý islám. Policie stěžovateli vyhrožovala a nutila ho ke spolupráci. Tyto praktiky by se nepochybně opakovaly i po návratu do Kazachstánu. Registrace náboženského společenství, jehož je stěžovatel členem, by pak znamenala popření principů společenství samotného a víry, kterou hlásá. Stěžovatel také odkazuje na čl. 18 Všeobecné deklarace lidských práv a svobod, jejímž signatářem Kazachstán je, podle něhož má každý právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženství. Státní moc tak nemůže zasahovat do zásadních myšlenek a principů náboženství, což se v Kazachstánu děje. Podle informací zastupitelského úřadu ČR v Almaatě, které žalovaný použil jako podklad pro jiná rozhodnutí o azylu kazašských občanů, avšak v případě stěžovatele tak neučinil, je plnění zákona o svobodě vyznání od ledna 2006 tvrdě prosazováno zejména Výborem národní bezpečnosti, jehož úředníci jsou prý oprávněni vykonat zcela bez ohlášení domovní prohlídky v místech, kde se na základě udání mají konat obřady neregistrovaných náboženských hnutí. Soud ani žalovaný nevzali v úvahu, že je takový postup v rozporu s právem na ochranu soukromí a obydlí podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný pochybil pokud zmíněné informace nevzal jako podklad pro rozhodnutí v této věci.

Dále stěžovatel zdůrazňuje, že se soud ani žalovaný dostatečně nevypořádali s pojmem „nedůvodné“, přičemž bez jeho jasné definice není možné s jistotou dospět k závěru, že Kazachstán patří k bezpečným zemím. Soud se nevypořádal ani s tím, zda je Kazachstán bezpečnou zemí původu ve vztahu k tvrzením stěžovatele vztahujícím se k § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a ani s definicí pronásledování podle § 2 odst. 7 citovaného zákona. Neuvedl též, proč tak neučinil, a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Při ústním jednání před krajským soudem pak stěžovatel upozornil na to, že občané Kazachstánu, kteří v České republice neúspěšně žádali o azyl, mají po návratu problémy s tamními státními úřady. Toto tvrzení však krajský soud vůbec nevzal v potaz.

Stěžovatel také nesouhlasí s krajským soudem v tom, že jeho obtíže nelze zahrnout pod pojem pronásledování podle § 2 odst. 5 zákona o azylu. Stěžovatel se domnívá, že jeho obtíže pod tuto definici spadají, což vyplývá jak z výše zmíněné informace zastupitelského úřadu, kterou žalovaný nepoužil, tak z jiných dostupných zdrojů, které však žalovaný rovněž nezohlednil. Např. ze zprávy norské zpravodajské agentury Forum 18, kterou žalovaný použil v jiných řízeních a její obsah mu tak byl znám, vyplývá, že přijetím nových zákonů o extremismu a národní bezpečnosti v roce 2005 došlo v Kazachstánu z legislativního hlediska ke značnému zhoršení situace v oblasti náboženské svobody a „povinná registrace činí zakotvení svobody vyznání v ústavě jen prázdnou literou“. Stěžovatel má tak zato, že mu měl být udělen humanitární azyl, případně doplňková ochrana a navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že jak svoje rozhodnutí tak rozsudek krajského soudu považuje za vydaný v souladu se zákonem. Odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na

vydané rozhodnutí. Závěrem pak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Pokud jde o námitky týkající se porušení § 2, § 3, § 4 odst. 1 § 50 odst. 4 a § 68 správního řádu, zdejší soud je nepovažuje za věcně projednatelné. V námitkách kasační stížnosti totiž musejí být vymezeny jak skutkové, tak i právní důvody, pro které stěžovatel považuje napadené rozhodnutí za nesprávné. Správně vymezenou námitkou však není uvedení ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, je-li z hlediska skutkových důvodů jen obecně odkázáno na spisový materiál. Ve vztahu k bodům žalobním to dovodil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42, dostupném na www.nssoud.cz.

Předtím, než mohl Nejvyšší správní soud vážít důvodnost ostatních námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel se zabývat její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Na všechny námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Pokud jde o údajnou náboženskou perzekuci v Kazachstánu spočívající v registrační povinnosti církví a náboženských společností, je třeba poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí se soud ztotožnil se závěrem, že požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu je zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob, a nelze jej proto považovat za výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. za pronásledování z náboženských důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud se požadavku registrace osoba nepodřídí, vystaví se oprávněné pozornosti státních orgánů.

Ani námitku ohledně skutečnosti, že nebyly v řízení před správním orgánem použity některé stěžovatelem specifikované zprávy o zemi původu (např. norské zpravodajské agentury Forum 18), nepovažuje soud za způsobilou k věcnému projednání. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 2 Azs 102/2007-78, www.nssoud.cz, plyne, že nelze žalovanému vyčítat, že nepoužil tu či onu konkrétní zprávu o zemi původu. Nikdy totiž nelze vycházet ze všech dostupných zpráv, postačí, když jich ministerstvo shromáždí dostatečné a vyvážené množství s důrazem na zprávy, které pojednávají o klíčových okolnostech vztahujících se k posuzovanému případu. Nad tento rámec lze uvést, že ve spise se nacházejí hned čtyři zprávy o zemi původu a jsou sestaveny tak, aby se informace v nich obsažené co nejvíce dotýkaly právě svobody konfese v Kazachstánu. Rovněž nad rámec námitek lze uvést i to, že ze zprávy agentury Forum 18, které se stěžovatel dožaduje, by nevyplynulo nic, co by mělo změnit jeho postavení. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, www.nssoud.cz, je tato zpráva shrnuta tak, že pokud jde o reálnou situaci v oblasti svobody vyznání, nedošlo přijetím nových zákonů k žádnému závažnému zhoršení.

K eventuálnímu utiskování věřících v Kazachstánu nedochází na přímý příkaz ústředních orgánů.

Poukazuje-li pak stěžovatel na splnění podmínek humanitárního azylu, tak i touto námitkou se zdejší soud zabýval již dříve (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, všechny dostupné na www.nssoud.cz) a vždy dospěl k závěru, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo.

Rovněž možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval ve svých předchozích rozhodnutích (viz např. rozsudek ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 - 79, www.nssoud.cz, kde soud dospěl k závěru, že z jiných, než v citovaném ustanovení uvedených důvodů nelze doplňkovou ochranu udělit).

Konečně nelze mít věc za přijatelnou ani z důvodu namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud se totiž vypořádal s tím, proč považuje Kazachstán za bezpečnou zemi, proč se nedomnívá, že stěžovatel byl pronásledován i s tím, že neúspěšní žadatelé nejsou po návratu domů perzekuováni státními úřady (ve všech těchto věcech podepřel své závěry zprávami o zemi původu). Napadené rozhodnutí krajského soudu tak nelze považovat za nepřezkoumatelné ve smyslu, jakým tuto vadu Nejvyšší správní soud definoval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Závěrem lze uvést, že rozhodnutí ve věci stěžovatele vychází z obdobného odůvodnění jako rozhodnutí ve věci ostatních členů jeho rodiny, jimiž se zdejší soud zabýval pod sp. zn. 2 Azs 94/2008 a 2 Azs 96/2008.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2008

JUDr. Miluše Došková

předsedkyně senátu